

การศึกษาพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้าน ของนักศึกษา ในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ปีการศึกษา 2556

Study of Students' Behavior in Copying and not Handing in Homework or Assignment in Course Information Literacy Skills, in the Academic Year 2556

ไพโรจน์ แก้วเขียว

สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
paikaw.keaw@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา ในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ปีการศึกษา 2556 นี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสาเหตุของการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา และเพื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับการแก้ไขปัญหาการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษาสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ โปรแกรมวิชาศิลปกรรม หมู่เรียน 55/101 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม แบบสอบถามเพื่อศึกษาการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา ในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดของนักศึกษา 5 อันดับแรก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่คุยหรือเล่นกันขณะเรียน รองลงมาคือ ยากทำไม่ได้ ไม่ชอบหรือถนัดในรายวิชาที่เรียน มีเวลาน้อยทำไม่ทัน และใช้อุปกรณ์สื่อสารขณะเรียน ตามลำดับ ส่วนสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดน้อยที่สุดคือ ไม่มีเอกสารประกอบการเรียน สำหรับสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษาไม่ส่งงานหรือการบ้าน 5 อันดับแรก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่รอลอกเพื่อนในห้องเรียน รองลงมา คือ งานหรือการบ้านมากเกินไป ทำไม่เสร็จ ยากเกินไปทำไม่ได้ และเล่นเกมคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต สมาร์ทโฟน ตามลำดับ และสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีพฤติกรรมการไม่ส่งงานหรือการบ้านน้อยที่สุดคือ ไม่สนใจไม่ให้ความสำคัญ

คำสำคัญ: การลอกแบบฝึกหัด, การบ้าน, ทักษะการรู้สารสนเทศ

Abstract

This classroom action research aims to determine the causes of Students' Behavior in Copying and not Handing in Homework or assignment. and to gather information for finding solutions in the future study. The population of this study was 35 students majoring in Fine and Applied Arts (Visual Communication Design) 55/101 in faculty of Humanities and Social Sciences at Nakorn Pathom Rajabhat University, enrolled in Information Literacy Skills course in the academic year 2013. The data collection tool was a questionnaire concerning Students' behavior in copying and not handing in homework or assignment in Information Literacy Skills course. The statistics used for data analysis was percentage. The result of this study showed that the top 5 causes of students' behavior in copying were that talking or playing while learning, followed by work difficulty, dislike or incapability in the subject, not having enough time and using communications equipment while studying, respectively. The least significant cause of student's behavior in copying exercise was not having textbook. The top 5 causes of student's

behavior in not handing in homework or assignment were that wanting to copy friend's work in the classroom, followed by having too much homework or assignment, not finish the work, too difficult homework and playing computer games, internet, or smart phone respectively. The least significant cause of student's behavior in not handing homework or assignment was not giving priority to homework or assignment.

Keywords: copying, homework, information literacy skills

1. บทนำ

องค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนการสอน โดยเฉพาะการวัดผลและประเมินผล ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้สอน นอกจากสอนเนื้อหาตรงตามหลักสูตร ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ มีเทคนิคการสอน มีนวัตกรรมหรือสื่อการสอนที่ดีแล้ว การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คือ สิ่งจำเป็นที่ผู้สอน ต้องวัดความรู้หรือความเข้าใจในเนื้อหาของผู้เรียนว่า มีความรู้ ความเข้าใจ และจำในสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วมากน้อยเพียงใด ซึ่งมีเครื่องมือและวิธีการมากมาย เช่น การทดสอบ การทำให้อุณหภูมิหรือทดลองทำ การมอบหมายงาน การให้ทำรายงาน ให้ทำแบบฝึกหัด หรือการให้งานไปทำที่บ้าน แต่สิ่งหนึ่งที่ครูหรือผู้สอนมักนิยมใช้กันบ่อย ๆ หรือ การให้งานไปทดลองทำ การให้ทำแบบฝึกหัดทั้งในห้องเรียน หรือให้นำไปทำที่บ้าน ที่เรียกว่า การบ้าน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นแบบฝึกหัด หรืองานที่ผู้สอนมอบหมายให้ทำ หรือการบ้านนั้น ก็คือสิ่งที่ครูมอบหมายให้ผู้เรียนไปทำ นอกนอกห้องเรียน หรือนอกเวลาเรียน ที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน แต่เป็นสิ่งที่ครูต้องการทราบความรู้ ความเข้าใจ ความก้าวหน้าของผู้เรียนหลังจากเรียนเสร็จแล้ว แบบฝึกหัดหรืองานที่ครูมอบหมายให้ทำ อาจให้ทำในชั่วโมงเรียน หรือไปทำนอกห้องเรียนหรือที่บ้าน หากนำไปทำที่บ้านนอกเวลาเรียนหรือนอกโรงเรียนจะเรียกว่าการบ้าน เพราะนำแบบฝึกหัดหรืองานไปทำที่บ้าน

คำว่า แบบฝึกหัด ในแวดวงการศึกษา อาจมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปได้หลายอย่าง เช่น ชุดการฝึก แบบฝึกทักษะ แบบฝึกเสริมทักษะ แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น แบบฝึกหัดอาจเป็นการบ้านได้ หากผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนไปทำที่บ้าน ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น สำหรับความหมายของแบบฝึกหัดและการบ้านนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ว่า แบบฝึกหัด หมายถึง แบบตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 287) ซึ่งเน้นที่การตอบของนักเรียน ตามโจทย์หรือคำสั่งของผู้สอน ซึ่งมีความแตกต่างกับถวัลย์ มาศจรัส สมปอง แวนไธสง และบังอร สงวนหมู่ (2546: 18) ที่เน้นการทำกิจกรรมที่หลากหลายมากกว่าการตอบของผู้เรียน โดยได้ให้ความหมายไว้ว่า แบบฝึกหัด หมายถึง กิจกรรมที่พัฒนาทักษะการเรียนรู้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่สามารถจะตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนไปสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนได้ด้วยตนเอง

สำหรับคำว่า การบ้าน กู๊ด (Good, 1973: 224) ได้ให้ความหมายว่า การบ้าน หมายถึง งานที่ครูได้มอบหมายให้นักศึกษานำกลับไปทำที่บ้าน เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว และเป็นการฝึกทักษะ การใช้กฎ หรือสูตรต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว สอดคล้องกับแนวคิดของคิตเวล (Kidwell, 2004: 6) ที่กล่าวว่า การบ้าน คือ งานหรือกิจกรรมใด ๆ ซึ่งนักเรียนได้นำไปทำนอกเวลาเรียน ทั้งที่ทำด้วยตนเองหรือทำกับผู้ปกครองหรือที่เลี้ยงอย่างใดอย่างหนึ่ง และคูเปอร์ (Cooper, 2009) ซึ่งได้อธิบายว่า การบ้าน คือ งานที่ครูกำหนดให้นักเรียนนำกลับไปทำในระหว่างที่ไม่ได้อยู่ในโรงเรียน

ส่วนแนวคิดของนักวิชาการด้านการศึกษาของไทย เช่น สุวัฒน์ มุทเมธา (2530: 13) ได้กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า การบ้าน หมายถึง งานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเป็นพิเศษที่บ้าน หลังจากเวลาเรียนตามปกติแล้ว เด็กที่เข้าใจงานที่ครูมอบหมายให้ทำได้ดี อาจใช้เวลาว่างทำเสร็จที่โรงเรียนได้เลย บางคนนำกลับไปทำที่บ้านตามชื่อของงานที่เรียกว่า การบ้าน

กุลยา ตันตผลชิวะ (2552: 6) กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า การบ้านเป็นแบบฝึกหัดที่เด็กนำกลับไปทำที่บ้าน เพื่อเป็นการทบทวนความจำ แบบฝึกหัดลักษณะนี้ได้รับความนิยมมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950 ด้วยเชื่อว่า การบ้านจะช่วยยกระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดีขึ้น นอกจากนี้ เครือศรี วิเศษสุวรรณภูมิ (2541: 11) ได้ให้ความหมายของการบ้านว่า การบ้าน หมายถึง งานที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนกระทำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ขึ้นในตัวผู้เรียน ทั้งนี้ สาระของการบ้านจะต้องมีความเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาที่นักเรียนได้เรียนหรือกำลังจะเรียน

สรุปได้ว่า แบบฝึกหัด และการบ้าน มีความหมายรวมถึง งาน กิจกรรม หรือแบบฝึกหัดที่ครูหรือผู้สอนมอบหมายให้นักศึกษาไปทำ เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว หากนำไปทำที่บ้านนอกเวลาเรียน หรือนอกโรงเรียนจะเรียกว่า การบ้าน หากมอบหมายให้ทำในห้องเรียน หรือนอกห้องเรียน แล้วนำมาส่งหรือมาร่วมกันอภิปรายในชั้นเรียน จะไม่เรียกว่า การบ้าน อาจใช้ชื่ออื่น ๆ เช่น งาน ใบงาน กิจกรรม แบบฝึกทักษะ หรือแบบฝึกหัด เป็นต้น

จากความหมายและความสำคัญของแบบฝึกหัดและการบ้านดังกล่าว ทำให้ผู้สอนส่วนมากจะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด และการบ้านเพื่อต้องการทราบความรู้ ความเข้าใจ ความก้าวหน้าของผู้เรียนหลังจากเรียนเสร็จแล้ว รวมทั้งการให้คะแนน ผู้เรียนจากการตรวจแบบฝึกหัดหรือการบ้านเพื่อไว้วัดผลประเมินผลผู้เรียนหลังจากจบเนื้อหาในรายวิชานั้นด้วย สำหรับการ เรียนการสอนในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐาน หมวดวิชาเลือก สำหรับนักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรี ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ผู้สอนจะกำหนดให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดส่งหลังจากจบเนื้อหาแต่ละบททุกครั้ง ทั้งในห้องเรียน และไปทำเป็นการบ้าน การทำแบบฝึกหัดส่งอาจารย์ผู้สอนนั้น มีความสำคัญเป็นอย่างมากในกระบวนการเรียนการสอน เพราะนอกจากจะมีส่วนหนึ่งของคะแนนในการประเมินผลการเรียนรู้แล้ว ยังมีผลต่อการเรียนในชั่วโมงหรือสัปดาห์ถัดไปด้วย เนื่องจากแบบฝึกหัดจะเป็นการประเมินความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนผ่านไปแล้วว่านักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ ยังเป็นการวัดหรือตรวจสอบพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษาได้อีกทางหนึ่งด้วย หาก หากนักศึกษาคนใดไม่ได้ทำแบบฝึกหัดที่อาจารย์แจกหรือมอบหมายให้ทำ นักศึกษาคนนั้นก็ขาดคะแนนเก็บในส่วนนั้น ทำให้อาจารย์ไม่สามารถประเมินความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาแต่ละบทของนักศึกษาได้ จากการที่ผู้สอนได้สอนรายวิชานี้มา หลายปี พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มักจะส่งงาน หรือการบ้านไม่ตรงเวลาที่ผู้สอนกำหนด หรือบางคนไม่ส่งงาน หรือการบ้านเลย หรือบางคนมาส่งโดยการลอกเพื่อน ซึ่งทำให้อาจารย์ผู้สอนไม่สามารถวัดความรู้ หรือติดตามความก้าวหน้าของนักศึกษาได้ ซึ่งมีผลต่อคะแนนเก็บของนักศึกษาด้วยตามที่ได้กล่าวมาแล้ว นอกจากนี้ การลอกการบ้าน ยังก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้เรียนไม่ว่า จะเป็นการไม่รู้ ไม่เข้าใจในเนื้อหาของบทเรียนนั้น เนื่องจากไม่ได้ทำด้วยตนเอง เกิดความเคยชิน จนขาดความกระตือรือร้น ไม่มีความตั้งใจในการเรียนในเมื่อสามารถลอกเพื่อนได้ ไม่มีความละเอียด ขาดความซื่อสัตย์ คุณธรรมจริยธรรม และการลอก การบ้าน ถือได้ว่าเป็นการทุจริต หรือเป็นการโกงอย่างหนึ่ง หากปล่อยไว้ให้เป็นเรื่องปกติ นักศึกษาซึ่งจะเป็นอนาคตของชาติ อาจกลายเป็นคนโกง ทุจริตคอร์รัปชัน ไร้ซึ่งคุณธรรมจริยธรรม อันจะก่อให้เกิดปัญหาสังคมและประเทศชาติได้ ดังนั้น ผู้วิจัย ในฐานะที่เป็นอาจารย์ผู้สอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรม การลอก แบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา หมู่เรียน 55/101 รายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ปีการศึกษา 2556 เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการแก้ปัญหาของนักศึกษาในเรื่องการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสาเหตุของการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา หมู่เรียน 55/101 รายวิชา ทักษะการรู้สารสนเทศ
2. เพื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับการแก้ปัญหาการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษาสำหรับการ วิจัยในครั้งต่อไป

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายและประเภทของพฤติกรรม

คำว่า พฤติกรรม (Behavior) โดยทั่วไปหมายถึง การกระทำที่แสดงออกมาเป็นอากัปกิริยาหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของ สิ่งมีชีวิตที่สามารถสังเกตหรือมองเห็นได้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 125) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิดและความรู้สึก เพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า สอดคล้องกับแนวคิดของนินรันตร์ จุลทรัพย์ (2547, หน้า 14) ที่ได้อธิบายว่า พฤติกรรม คืออากัปกิริยาท่าทาง การแสดงออกของทั้งมนุษย์และสัตว์ ทั้งที่รู้สึกตัวและไม่รู้สึกตัว มองเห็นหรือสัมผัสได้ และมองไม่เห็นหรือไม่สามารถสัมผัสได้ ด้วยตนเองและผู้อื่น รวมถึงแนวคิดของ บุญสืบ โชติสังกาศ (2543, หน้า 21) สรุปไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำ ของสิ่งมีชีวิตที่บุคคลสามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การพูด การเดิน การหัวเราะ เป็นต้น ในกรณีที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ก็ใช้ เครื่องมือต่าง ๆ วัดหรือตรวจสอบได้ สรุปแล้ว พฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของสิ่งมีชีวิต ทั้งที่

รู้สึกตัวและไม่รู้สึกตัว ซึ่งสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสธรรมดา และที่สังเกตไม่ได้ แต่สามารถวัดหรือตรวจสอบได้โดยการ
ใช้เครื่องมือต่าง ๆ

โดยทั่วไป พฤติกรรม สามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) และ
พฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) พฤติกรรมภายนอก หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่ปรากฏออกมาให้ตนเองหรือ
บุคคลอื่นมองเห็นหรือสัมผัสได้ และสามารถวัดได้โดยตรง สำหรับพฤติกรรมภายใน หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่
สามารถวัดหรือตรวจสอบได้โดยตรง ต้องอาศัยวิธีวัดทางอ้อม และต้องใช้เครื่องมือช่วยในการตรวจสอบหรือวัด โดยที่ผู้แสดง
พฤติกรรมออกมานั้น อาจจะไม่รู้สึกตัว หรือไม่รู้สึกตัวเลย

ความหมายของแบบฝึกหัดและการบ้าน

คำว่า แบบฝึกหัด ในแวดวงการศึกษา อาจมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปได้หลายอย่าง เช่น ชุดการฝึก แบบฝึกทักษะ
แบบฝึกเสริมทักษะ แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น ทั้งนี้ ราชบัณฑิตยสถาน (2556, หน้า 287) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกหัด
ไว้ว่า แบบฝึกหัด หมายถึง แบบตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ ถวัลย์ มาศจรัส สมปอง แวนโรสง
และบังอร สงวนหมู่ (2546, หน้า 18) ได้ให้ความหมายไว้ว่า แบบฝึกหัด หมายถึง กิจกรรมที่พัฒนาทักษะ
การเรียนรู้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่จะตรวจสอบ
และพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ ส่วนคำว่า การบ้าน คิดเวล (Kidwell, 2004, p. 6) ได้อธิบายว่า
การบ้าน คือ งานหรือกิจกรรมใด ๆ ซึ่งนักเรียนได้นำไปทำนอกเวลาเรียน ทั้งที่ทำได้ด้วยตนเองหรือทำกับผู้ปกครองหรือที่เลี้ยง
อย่างใดอย่างหนึ่ง สำหรับคูเปอร์ (Cooper, 2009) กล่าวว่า การบ้าน คือ งานที่ครูกำหนดให้นักเรียนนำกลับไปทำใน
ระหว่างที่ไม่ได้อยู่ในโรงเรียน สอดคล้องกับคำอธิบายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน,
2556, หน้า 13) ได้ให้ความหมายของคำว่า การบ้าน ไว้ว่า การบ้าน หมายถึง งานที่ครูกำหนดให้นักเรียนไปทำที่บ้าน

จากความหมายของแบบฝึกหัดและการบ้าน อาจสรุปได้ว่า แบบฝึกหัด และการบ้าน มีความหมายรวมถึง งาน
กิจกรรม หรือแบบฝึกหัดที่ครูหรือผู้สอนมอบหมายให้นักศึกษาไปทำ เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว หากนำไป
ทำที่บ้านนอกเวลาเรียน หรือนอกโรงเรียนจะเรียกว่าการบ้าน หากมอบหมายให้ทำในห้องเรียน หรือนอกห้องเรียน แล้วนำมา
ส่งหรือมารวมกันอภิปรายในชั้นเรียน จะไม่เรียกว่าการบ้าน อาจใช้ชื่ออื่น ๆ เช่น งาน ใบงาน กิจกรรม แบบฝึกทักษะ หรือ
แบบฝึกหัด เป็นต้น

หลักการและแนวคิดในการให้การบ้าน

การบ้านถือว่ามีผลสำคัญสำหรับการทบทวนความรู้ของผู้เรียน การให้การบ้านที่เหมาะสมทั้งปริมาณและคุณภาพ
สามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างหนึ่ง การทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนดีขึ้นถึงร้อยละ
69 และมีเกรดเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าเด็กที่ไม่มีการบ้านหรือมีน้อย (กองบรรณธิการ, 2547, หน้า 28) ดังนั้น การให้การบ้านแก่
ผู้เรียน ผู้สอนควรคำนึงถึงเทคนิค กลยุทธ์หรือมีวิธีการให้การบ้าน ซึ่งเครือศรี วิเศษสุวรรณภูมิ (2541, หน้า 12-14) กล่าวว่า
กลยุทธ์ในการให้การบ้านที่สำคัญ มีดังนี้

1. ครูต้องเตรียมการบ้านสำหรับผู้เรียนล่วงหน้า และมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ต้องมีความชัดเจนไม่คลุมเครือ ทั้งข้อความและจุดประสงค์ว่าต้องการให้ผู้เรียนทำอะไร
3. ให้การบ้านกับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความเคยชิน และไม่ถือว่าเป็นเรื่องจุกจิกยุ่งยาก
4. สร้างความสำคัญให้กับการบ้าน โดยครูต้องบอกให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสำคัญและจุดประสงค์ของการให้

ทำการบ้าน

5. ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนอย่างรวดเร็ว หลังจากได้ตรวจการบ้านแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนจะได้นำไปทบทวนหรือ

เก็บเป็นแนวทางในการเรียนหรือสอบต่อไปในอนาคต

นอกจากนี้ การให้การบ้าน ควรคำนึงถึงวัย ความพร้อมและสถานภาพของครอบครัว เช่น รายได้ทาง เศรษฐกิจและ
ฐานะทางสังคมที่แตกต่างกันของผู้เรียน ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนมีเวลาทำการบ้านจำกัด เนื่องจากต้องช่วยเหลือครอบครัวทำงาน
หารายได้ และต้องคำนึงตัวผู้สอนหรือผู้ให้การบ้านด้วยว่า สามารถตรวจและแก้ไขได้ครบ ถูกต้อง และคืนให้ผู้เรียนได้ทันตาม
กำหนดเวลาหรือไม่

ประโยชน์ของการบ้าน

การให้การบ้านเป็นการฝึกฝนเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน ที่นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะ ความรู้ ความชำนาญตามความมุ่งหมายของบทเรียนมากยิ่งขึ้น ประโยชน์ที่สำคัญของการให้การบ้านมีหลายประการ ซึ่งอ้อม ประพนอม (2539, หน้า 44-45) และณรงค์ กาญจนะ (2553, หน้า 23) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการบ้านไว้สอดคล้องกัน คือ

1. สร้างเสริมและเพิ่มพูนทักษะ ความรู้ ความเข้าใจในการเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญมากขึ้น
2. ช่วยทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาการคิดมากมาย คิดหลากหลายรูปแบบ เช่น คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณและคิดสร้างสรรค์
4. พ่อแม่หรือผู้ปกครองหรือแม้แต่ชุมชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนและสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้ปกครอง ครูผู้สอนและตัวผู้เรียน
5. ทำให้ครูรวมทั้งผู้ปกครองได้ทราบถึงความก้าวหน้าในการเรียนการสอน
6. ทำให้ผู้เรียนได้มีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การบ้านเป็นเครื่องมือที่จำเป็นและสำคัญ หากครูผู้สอนมีทักษะและกลยุทธ์ในการมอบหมายให้ผู้เรียนได้ทำการบ้านอย่างเหมาะสมแล้ว ย่อมเกิดประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียน ผู้สอน ตลอดจนผู้ปกครอง หากผู้สอนไม่มีเทคนิคหรือกลยุทธ์ในการให้การบ้านแล้ว นอกจากจะทำให้เป็นภาระของบุคคลดังกล่าวแล้ว อาจเกิดผลเสียได้ โดยเฉพาะผู้เรียนที่ต้องรับภาระทำการบ้านที่มากเกินไปจนเกินความจำเป็น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอื้อมเดือน อยู่ไกล (2539) ได้ศึกษาเรื่อง เจตคติของครูต่อการให้การบ้านนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุตรดิตถ์ จากผลการศึกษาพบว่า เจตคติต่อการให้การบ้านของครูในหมวดวิชาต่าง ๆ ในด้านลักษณะของการบ้าน ปริมาณของการบ้าน วิธีให้การบ้าน การตรวจการบ้าน และการให้ข้อมูลย้อนกลับนั้น ทุกหมวดวิชาไม่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ครูในหมวดวิชาต่าง ๆ จะเน้นการให้การบ้านที่มีอยู่ในท้ายบทเรียน ครูควรคิดแต่งโจทย์ การบ้านเพิ่มเติมขึ้นเองให้มากขึ้น มอบหมาย งานให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองบ้าง ปริมาณของการบ้านในแต่ละวันควรพอเหมาะกับวัยของนักเรียน เพื่อให้การบ้านเป็นสิ่งสร้างกำลังใจและก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาต่าง ๆ

นพรัตน์ ใจภาษา (2555) ได้ทำการวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน การบ้านของนักศึกษาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ห้อง TI 101 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมสาเหตุของการไม่ส่งงาน การบ้านของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ห้อง TI 101 มีพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุของการไม่ส่งงาน การบ้าน ลำดับที่ 1 คือ การให้การบ้านมากเกินไป และครูอธิบายเร็วเกินไป คิดเป็น ร้อยละ 38.93

สุธี สุภิจธรรมภาน (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน หรือการบ้านของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 กลุ่ม 2 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 กลุ่ม 2 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย ในรายวิชาเขียนแบบไฟฟ้าด้วยคอมพิวเตอร์ และรายวิชาไมโครคอนโทรลเลอร์ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือนักศึกษา ระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน หรือการบ้านของนักศึกษา ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน หรือการบ้านของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 กลุ่ม 2 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย แสดงให้เห็นว่า สาเหตุของการไม่ส่งงาน หรือการบ้าน ลำดับที่ 1 คือ การให้งานที่มอบมากเกินไป และแบบฝึกหัดยากทำไม่ได้ โดยคิดจากนักศึกษา 38 คน ที่เลือกเป็นสาเหตุอันดับที่ 1 และ 2 จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 65.85

จริยา ชูปาน (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการไม่ทำการบ้านด้วยตนเองของนักศึกษาในรายวิชา โครงสร้างข้อมูลและอัลกอริทึมงานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาพฤติกรรมการไม่ทำการบ้านด้วยตนเองของนักศึกษาในรายวิชา โครงสร้างข้อมูลและอัลกอริทึม รหัสวิชา 4123707 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตรัง จำนวน 15 คน ซึ่งใช้การบันทึกผลจากการส่งการบ้านของนักศึกษาเพื่อหาข้อมูลของนักศึกษาที่ทำการบ้านด้วยตัวเอง นักศึกษาที่ลอกการบ้านของเพื่อนและนักศึกษาที่ไม่ส่งการบ้าน ผลการศึกษาพบว่าในตอนต้นที่ 1 ซึ่งเป็นการให้การบ้านแบบปกติ นักศึกษาทำการบ้านด้วยตัวเอง คิดเป็นร้อยละ

33.0 ลอการบ้านเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 60.0 และไม่ส่งการบ้านคิดเป็นร้อยละ 6.0 ซึ่งถือว่ามากกว่าครั้งที่ไม่ทำการบ้านเอง ในตอนที่ 2 เป็นการเปลี่ยนกฎเกณฑ์ในการให้การบ้านใหม่ คือ 1) มีการกำหนดระยะเวลาส่งงานใหม่โดยให้ระยะเวลาส่งงานเร็วขึ้น ผลปรากฏว่านักศึกษาทำการบ้านด้วยตนเองคิดเป็นร้อยละ 23.0 ลอการบ้านของเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 53.33 และไม่ส่งงาน คิดเป็นร้อยละ 23.33 ซึ่งนักศึกษาก็ไม่ทำการบ้านเองและไม่ส่งการบ้านมีจำนวนเพิ่มขึ้นมา 2) ใช้วิธีการเขียนส่ง ผลปรากฏว่านักศึกษาที่ทำการบ้านด้วยตนเองคิดเป็นร้อยละ 26.67 ลอการบ้านของเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 60.0 และไม่ส่งงาน คิดเป็นร้อยละ 13.33 ซึ่งผลที่ได้ก็ไม่ต่างจากแบบแรกมากนัก 3) ไม่มีการให้คะแนนสำหรับคนที่ลอกกัน ผลปรากฏว่ามีนักศึกษาที่ทำการบ้านด้วยตนเองคิดเป็นร้อยละ 33.0 ลอการบ้านเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 46.7 และไม่ส่งงาน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ซึ่งผลที่ได้ก็ไม่ได้แตกต่างจากสองแบบแรกเช่นเดียวกัน 4) การให้การบ้านที่แตกต่างกัน โดยมีการนำข้อมูลของตัวนักศึกษาเองมาประกอบในการทำการบ้าน ผลปรากฏว่ามีนักศึกษาที่ทำการบ้านด้วยตนเองคิดเป็นร้อยละ 66.67 ลอการบ้านเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 16.67 และไม่ส่งงาน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ซึ่งผลที่ได้ออกมาพอใจที่สุด คือมีจำนวนนักศึกษาที่ทำการบ้านเองมากกว่าครึ่ง

วิภาพรรณ เจริญกุล (2554) ได้ทำการวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การศึกษาสาเหตุการไม่ส่งการบ้านตามกำหนดในวิชาจิตวิทยาเพื่อการพัฒนาตน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์ตรัง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อที่จะนำผลการวิจัยดังกล่าวไปสู่การปรับแนวทางการเรียนการสอน ที่สามารถกระตุ้นให้นักศึกษาส่งการบ้านตามกำหนดได้ ผลการวิจัย พบว่า สาเหตุการไม่ส่งการบ้านตามกำหนดในวิชาจิตวิทยาเพื่อการพัฒนาตนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์ตรัง แสดงให้เห็นว่า สาเหตุของการไม่ส่งงาน การบ้านลำดับที่ 1 คือ การให้การบ้านมากเกินไป โดยคิดจากนักเรียน 20 คน ที่เลือกเป็นสาเหตุอันดับที่ 1 จำนวน 19 คน คิดเป็น ร้อยละ 95.00 นักศึกษาเตรียมตัวสอบเก็บคะแนนวิชาอื่น จำนวน 17 คน คิดเป็น ร้อยละ 85.00 แบบฝึกหัดยากทำไม่ได้ จำนวน 16 คน คิดเป็น ร้อยละ 80.00 นักศึกษาไม่ได้นำสมุดมา จำนวน 14 คน คิดเป็น ร้อยละ 70.00 และนักศึกษาไม่เข้าใจคำสั่ง จำนวน 13 คน คิดเป็น ร้อยละ 65.00

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ เป็นการวิจัย เพื่อศึกษาพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐาน หมวดวิชาเลือก สำหรับนักศึกษา หลักสูตรปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม โดยการใช้แบบสอบถามด้วยข้อความที่คาดว่าจะจะเป็นประเด็นหรือสาเหตุของการลอกแบบฝึกหัดและการไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ โปรแกรมวิชาศิลปกรรม หมู่เรียน 55/101 จำนวน 35 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถามเพื่อศึกษาการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา ในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ จำนวน 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 สาเหตุเกี่ยวกับพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาพิจารณาเลือกตอบได้มากกว่า 1 ประเด็น จากสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาลอกแบบฝึกหัด จำนวน 10 ประเด็น

ตอนที่ 3 สาเหตุเกี่ยวกับพฤติกรรมการไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาพิจารณาเลือกตอบได้มากกว่า 1 ประเด็น จากสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไม่ส่งงานหรือการบ้าน จำนวน 15 ประเด็น

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยให้นักศึกษาเขียนข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้ทำแบบฝึกหัด งานหรือการบ้าน เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปแจกให้นักศึกษา จำนวน 35 คน ทำท้ายชั่วโมงเรียนในสัปดาห์สุดท้ายก่อนปิดภาคเรียน โดยให้นักศึกษาทำจนเสร็จครบทุกคนแล้วนำแบบสอบถามกลับมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการหาค่าร้อยละ

5. ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 54 รองลงมาคือเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 46

2. สาเหตุพฤติกรรมกรรมการลอกแบบฝึกหัดของนักศึกษา 5 อันดับแรก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่คุยหรือเล่นกันขณะเรียน คิดเป็นร้อยละ 16.70 รองลงมาคืออยากทำไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 13.60 ไม่ชอบหรือถนัดในรายวิชาที่เรียน คิดเป็นร้อยละ 11.70 มีเวลาน้อยทำไม่ทัน คิดเป็นร้อยละ 11.10 และใช้อุปกรณ์สื่อสารขณะเรียน คิดเป็นร้อยละ 11.10 ตามลำดับ และสาเหตุที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมกรรมการลอกแบบฝึกหัดของนักศึกษาน้อยที่สุด คือ ไม่มีเอกสารประกอบการเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.90

3. สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไม่ส่งงานหรือการบ้าน 5 อันดับแรก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่ รอลอกเพื่อนในห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 15.90 รองลงมา คือ งานหรือการบ้านมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 15.40 ทำไม่เสร็จ คิดเป็นร้อยละ 14.30 ยากเกินไปทำไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 12.60 และเล่นเกมคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต สมาร์ทโฟน คิดเป็นร้อยละ 11.00 ตามลำดับ และสาเหตุที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมกรรมการไม่ส่งงานหรือการบ้านน้อยที่สุด คือ ไม่สนใจ ไม่ให้ความสำคัญ คิดเป็นร้อยละ 0.50

4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้ทำแบบฝึกหัด งาน หรือการบ้าน ตลอดจนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ซึ่งนักศึกษาได้เขียนข้อเสนอแนะสรุปได้ ดังนี้

- 4.1 ต้องใส่ใจมากกว่าเดิม ตั้งใจเรียน ไม่เข้าใจให้ถามอาจารย์และแบ่งเวลาให้ถูกต้อง
- 4.2 ไม่ควรเล่นอย่างอื่นในห้องเรียน ตั้งใจฟังอาจารย์อธิบายให้มากกว่านี้
- 4.3 ควรตรวจงานจากเพื่อนในวันที่ไม่ได้เข้าเรียน
- 4.4 ลองทำงานด้วยตัวเองก่อนแล้วค่อยปรึกษาอาจารย์ว่าถูกต้องหรือไม่
- 4.5 จัดทำการบ้านเป็นรูปเล่มไม่ควรใหญ่เกินไป
- 4.6 ให้การบ้านไม่มากหรือน้อยเกินไป และควรใช้เวลาทำมากกว่านี้
- 4.7 อธิบายการบ้านให้นักศึกษาเข้าใจ อธิบายซ้ำหลาย ๆ รอบจนกว่าจะเข้าใจ
- 4.8 ควรมีการสอนเสริมหลังเรียน
- 4.9 ควรให้การบ้านทำในเวลาเรียน

6. สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลสาเหตุที่ทำให้นักศึกษา หมู่เรียน 55/101 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ทักษะการรู้สารสนเทศ มีพฤติกรรมกรรมการลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด โดยพิจารณาเป็นรายข้อ 5 ลำดับแรก พบว่า นักศึกษาคุยหรือเล่นกันในขณะเรียนเป็นลำดับแรก คิดเป็นร้อยละ 16.70 รองลงมาคือ แบบฝึกหัดที่ให้นักศึกษาทำ มีความยาก นักศึกษาทำไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 13.60 ลำดับที่ 3 คือ นักศึกษาไม่ชอบหรือถนัดในรายวิชาที่เรียน คิดเป็นร้อยละ 11.70 ลำดับที่ 4 คือ นักศึกษามีเวลาทำแบบฝึกหัดน้อยทำไม่ทัน คิดเป็นร้อยละ 11.10 และลำดับที่ 5 นักศึกษาใช้อุปกรณ์สื่อสารขณะเรียน คิดเป็นร้อยละ 11.10 และสาเหตุที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมกรรมการลอกแบบฝึกหัดของนักศึกษาน้อยที่สุดในจำนวนทั้งหมด 10 ประเด็นคือ นักศึกษาไม่มีเอกสารประกอบการเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.90

สำหรับสาเหตุที่ทำให้นักศึกษามือเรียน 55/101 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ทักษะการรู้สารสนเทศ ไม่ส่งงานหรือการบ้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ 5 ลำดับแรกนั้น พบว่า นักศึกษาจะรอลอกเพื่อนในห้องเรียน เป็นลำดับแรก คิดเป็นร้อยละ 15.90 รองลงมา คือ งานหรือการบ้านมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 15.40 ลำดับที่ 3 นักศึกษาทำงานหรือการบ้านไม่เสร็จ คิดเป็นร้อยละ 14.30 และลำดับที่ 4 งานหรือการบ้านนั้น ยากเกินไปนักศึกษาทำไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 12.60 และลำดับที่ 5 นักศึกษาติดเล่นเกมคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต สมาร์ทโฟน คิดเป็นร้อยละ 11.00 ส่วนสาเหตุที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมกรรมการไม่ส่งงานหรือการบ้านน้อยที่สุดจากทั้งหมด 15 ประเด็น คือ นักศึกษาไม่สนใจไม่ให้ความสำคัญ คิดเป็นร้อยละ 0.50

7. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลสรุปของการวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา ในรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ปีการศึกษา 2556 พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัด คือ การที่นักศึกษาคูყหรือเล่นกันในขณะที่เรียน ทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน จึงเรียนไม่เข้าใจและทำให้ไม่สามารถทำแบบฝึกหัดได้และคอยลอกแบบฝึกหัดจากเพื่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของขวัญใจ อุณหวัฒน์ไพบูลย์ (2549: 23) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการคัดลอกการบ้านของนักศึกษา ที่พบว่า นักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน คูกันขณะเรียน จะไม่มีสมาธิ และเรียนไม่เข้าใจ จึงทำการบ้านไม่ได้ และต้องลอกงานหรือการบ้านของเพื่อนมาส่ง สัมพันธ์กับสาเหตุของการที่นักศึกษามีไม่ส่งงานหรือการบ้าน เพราะว่าจะคอยลอกงานจากเพื่อนในห้อง เนื่องจากทำไม่ได้ เพราะไม่ตั้งใจเรียน และบอกว่างานหรือการบ้านนั้นยาก ทำไม่ได้ ซึ่งเป็นสาเหตุลำดับที่ 2 ที่นักศึกษามองว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ต้องคอยลอกแบบฝึกหัดจากเพื่อนในห้อง และเมื่อเพื่อนไม่มา หรือมาไม่ทันเพื่อน หรือเพื่อนมาแล้วไม่ให้ลอก จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาทำงานหรือการบ้านไม่ทัน เมื่อทำไม่ทันหรือไม่ได้ทำ จึงมีผลทำให้นักศึกษาไม่ได้ส่งงานหรือการบ้านตามที่คุณสอนกำหนด ดังนั้นพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา จึงสัมพันธ์ผูกกันเป็นลูกโซ่ โดยมีที่มาจากสาเหตุหลักอย่างเดียวกัน คือ การไม่ตั้งใจเรียน นักศึกษาคูყหรือเล่นกันในขณะที่เรียน สำหรับประเด็นอื่น ๆ โดยเฉพาะการให้งานหรือการบ้านมากเกินไปนั้น ผู้สอนควรนำไปพิจารณาด้วย เพราะว่า การให้การบ้านที่เหมาะสมทั้งปริมาณและคุณภาพ สามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างหนึ่ง การทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนดีขึ้นถึงร้อยละ 69 (กองบรรณาธิการ, 2547, หน้า 28) หากให้การบ้านมากเกินไป อาจบังเกิดผลเสียตามมาได้ ดังเช่นงานวิจัยของวิภาพรรณ เจริญกุล (2554) ซึ่งได้ทำวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง การศึกษาสาเหตุการไม่ส่งการบ้านตามกำหนดในวิชาจิตวิทยาเพื่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์ตรัง พบว่าสาเหตุของการไม่ส่งงานหรือการบ้าน ลำดับที่ 1 คือ การให้การบ้านมากเกินไป สอดคล้องกับงานวิจัยของสุธี สุกิจธรรมภาน (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน หรือการบ้านของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 กลุ่ม 2 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย ซึ่งพบว่า สาเหตุของการไม่ส่งงาน หรือการบ้าน ลำดับที่ 1 คือ การให้งานที่มอขมากเกินไป และแบบฝึกหัดยากทำไม่ได้เช่นเดียวกันงานวิจัยของ นพรัตน์ ใจกาษา (2555) ที่ได้ทำวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมเรื่อง การไม่ส่งงาน การบ้านของนักศึกษาอุตสาหกรรมทอขเทียวก ห้อง TI 101 ก็พบว่า พฤติกรรมที่เป็นสาเหตุของการไม่ส่งงาน การบ้านของนักศึกษา ลำดับที่ 1 คือ การให้การบ้านมากเกินไปเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึงปัญหาหรือสาเหตุสำคัญต่างๆ เหล่านี้ เพื่อปรับกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการสอนของผู้สอน การให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัด การให้งานหรือการบ้าน และปรับพฤติกรรมของผู้เรียนที่ช่วยทำให้นักศึกษามีสมาธิและตั้งใจเรียนให้มากขึ้นด้วย อันจะส่งผลให้นักศึกษาไม่ต้องลอกแบบฝึกหัดและไม่ส่งงานหรือการบ้านอีกต่อไป

8. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในชั้นเรียนในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. สำหรับผู้สอนและอาจารย์ท่านอื่นที่สอนนักศึกษาในกลุ่มนี้และกลุ่มอื่น ๆ
 - 1.1 ควรดูแล กระตุ้นและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนให้มากขึ้น
 - 1.2 นำข้อเสนอแนะของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้ทำแบบฝึกหัด งาน หรือการบ้านไปวิเคราะห์ปรับปรุงให้เหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน ในเรื่องของการให้ทำแบบฝึกหัด งาน หรือการบ้านครั้งต่อไป
2. ข้อเสนอสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรนำผลการวิจัยในครั้งนี้ ไปทำการวิจัยต่อในเรื่อง การแก้ไข หรือปรับพฤติกรรมการลอกแบบฝึกหัด งาน หรือการบ้านรวมทั้งพฤติกรรมการไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษา
 - 2.2 ควรวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ที่นักศึกษาฟังพอใจและช่วยปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษา

9. เอกสารอ้างอิง

- กองบรรณาธิการ. (มกราคม 2547). การบ้านกับวิกฤติการณ์ในสังคมอเมริกัน. สานปฏิรูป, 6(69), 28.
- กุลยา ตันติผลชีวะ. (เมษายน 2552). การบ้าน. วิทยากรย์(108), 6.
- เครือศรี วิเศษสุวรรณภูมิ. (มกราคม - มีนาคม 2541). การบ้าน ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์. สสวท. (100), 11.
- จริยา ชูปาน. (2554). รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการไม่ทำการบ้านด้วยตนเองของนักศึกษาในรายวิชา โครงสร้างข้อมูลและอัลกอริทึม. ตีพิมพ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ตีพิมพ์.
- ณรงค์ กาญจนนะ. (เมษายน 2553.). เทคนิคและทักษะการสอนเบื้องต้น เล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 1 พิมพ์ครั้งที่ 2). สงขลา: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ถวัลย์ มาตจรัส สมปอง แวนไธสง และบังอร สงวนหมุ่ม. (2546). นวัตกรรมการศึกษา ชุด แบบฝึกหัด แบบเสริมทักษะความรู้. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- นพรัตน์ ใจภาษา. (2555). วิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมเรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน ของนักศึกษาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว นักศึกษาชั้น ปวช. 1. เชียงใหม่: วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.
- นิรันดร์ จุลทรัพย์. (2547). จิตวิทยาการประชุม อบรม สัมมนา (พิมพ์ครั้งที่ 2). สงขลา: ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บุญสืบ โชติสังกาศ. (2543). เอกสารประกอบการสอน รายวิชา จิตวิทยาทั่วไป. นครปฐม: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ นครปฐม.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (เมษายน มิถุนายน 2538). แนวการสร้างแบบฝึกสะกดคำยาก. สารพัฒนาหลักสูตร, 11(2), 53.
- พจมาน ชานาญกิจ. (บทเรียนออนไลน์). พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. ค้นเมื่อ 11 พฤษภาคม 2557 จาก <http://e-learning.snru.ac.th/els/podjaman/unit14.htm>.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิภาพรรณ เจริญกุล. (2554). รายงานการวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การศึกษาสาเหตุการไม่ส่งการบ้านตามกำหนดในวิชาจิตวิทยา เพื่อการพัฒนาตนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 . ตีพิมพ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์ตี่ตั้ง .
- ลำอานศ์ สีหาพงษ์. (มีนาคม 2531). การบ้านนักเรียน ความหวังใหม่ของครู ผู้ปกครองและนักเรียน. สารพัฒนาหลักสูตร, 43-47.
- สุธี สุกิจธรรมภาน. (2552). การศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงานหรือการบ้านของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 กลุ่ม 2 แผนก วิชาไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย. สุโขทัย: แผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย.
- สุวัฒน์ มุทเมธา. (ปีกลังสิงหาคม 2530). ข้อคิดเรื่องการบ้าน. มิตรครู, 29(16), 18.
- สุวัฒน์ มุทเมธา. (ปีกลังสิงหาคม 29). ข้อคิดเรื่องการบ้าน. มิตรครู(16), 13.
- อ้อม ประนอม. (ปีกลังพฤศจิกายน 2539). ทำไมต้องมีกรบ้าน. มิตรครู, 28(22), 44-45.
- อารี พันธมณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน/. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
- เอื้อมเดือน อยู่ไกล. (2539). เจตคติของครูต่อการให้การบ้านนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุตรดิตถ์. การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Carter V. Good. (1973). Dictionary of Education (3rd ed.). New York: McGraw - Hill.
- Cooper, H. (2009 , Dec 23). Homework. Retrieved august 12, 20104, from <http://www.education.com/reference/article/homework1/>
- Victory Kidwell. (2004). Homework. London: Continuum.